

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

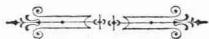
Θέλεις νὰ γείνης κάτοικος τῆς γώραξτῶν ὄνείρων,
τῆς χώρας εἰς ἥν πάντοτε ὁ γέλως βασιλεύει ;
Θέλεις ποτὲ ἡ συμφορὰ νὰ μὴ σὲ πλήξῃ εἴρων,
τὸ μέτωπόν σου σκυλωπόν ποτὲ μὴ κατανέυει ;
Λησμόνει !
Είναι ἡ λήθη σάβανον τῶν πόνων οὓς νεκρώνει.

Ἐὰν ποθῆς φέύποτε νὰ θεωρῆς τὸν βίον,
θανατηφόρον στάδιον, ἀλέσσους μαρτυρίων
στιγμὴν ἐκάστην τῆς ζωῆς νὰ πάσχῃς, νὰ δακρύῃς...
τοιοῦτον βίον ἂν ποθῆς πικρᾶς νὰ διανύῃς,
μὲ ἀναμήνεις ζῆι !
είναι ἡ μνήμη φάσγανον διατρυποῦν τὰ στήθη.

Λοιπὸν ἂν ἦσαι ὀπαδὸς τῆς λήθης τὶ σημαίνει
τὸ Album;.. ῥῦψε το μακράν!.. ἂν μνήμης γίνου μάρτυς !
τὸν Γολγοθᾶ του ἔκαστος συγχάνις ἀναβαίνει,
τὰ παρελθόντα θεωρῶν ὡς τὰ δεικνύ' ὁ γάρτης.

'Er Διδυμοτείχῳ τῇ 10 Οκτωβρίου 1886.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Π. ΕΓΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Βασίλισσά μου γελαστή καὶ ωμορφιαὶς γεμάτη
ποὺ τὴν καρδιά μου ἔκανες τοῦ θρόνου σου παλάτι,
πές μου, μποροῦν οἱ στίχοι μου νὰ μὴ μοσχοβολοῦνε
ἀροῦ ἀπ' τὸ παλάτι σου, ἀγάπη μου πετοῦνε ;
Μὰ πάλι, γλυκούμιλητη, ἔκανή βασίλισσά μου,
ὅταν οἱ στίχοι βράζινουνε ἀπ' τὴν θερμή καρδιά μου
πές μου, μποροῦνε 's τὸ γαρτί νὰ μὴν πετοῦν θλιμμένοι
ἀφοῦ ἀπὸ τὸ θρόνο σου θὰ ἴης χωρισμένοι ;

Π. Κ. Π.